

РЕШЕНИЕ

№ 4224

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разглежда дело номер **9203** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от Началник група при ОПП-СДВР чрез пълномощник юрк М. срещу Решение, постановено по НАХД № 1775/2024г., с което е отменено НП № 23-4332-0263445/31.10.2023г. на Началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на И. Ц. Н. от [населено място] е наложено наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца и е наложена глоба в размер на 200 лева за нарушение на чл. 175, ал.3, предл.1 от ЗДВП.

С жалбата се иска отмяна на решението, като се твърди, че същото е необосновано и неправилно, постановено при пренебрегване на събраните доказателства и превратно тълкуване на фактите.

Молят решението да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което НП да бъде потвърдено.

В проведеното съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът не се представлява. Депозиран е отговор на касационната жалба, към който е приложен списък на разноските, които се претендират в настоящото производство.

Представителят на СГП заявява становище за основателност на жалбата.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от правнолегитимирана

страна срещу неблагоприятен съдебен акт и в срок.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, при съобразяване на следното:

От фактическа и правна страна съдът е извел:

На 10.07.2023 г. сутринта, в [населено място], И. Н. докарал с помощта на специализиран автомобил до двора на ОПП СДВР лек автомобил Я. без регистрационни табели за регистрация. Тъй като за автомобила били заявени специални номера, а те не били налични, жалбоподателят бил информиран, че в този ден е невъзможно да се извърши регистрацията и следва да дойде отново на следващия ден. Той се обадил на свой приятел К. М. / свидетел в първоинстанционното производство/ , който управлявал специализирания автомобил и го помолил да дойде, за да откарат автомобила. В този ден в двора на ОПП СДВР, находящ се на [улица], се извършвали строително-ремонтни дейности, като се премахвали павилиони. Затова пристигналият около 13:00 часа М. не бил допуснат да влезе в двора със специализирания автовоз и там да натовари автомобила Я.. На жалбоподателя било наредено от неустановен полицейски служител бързо да изкара автомобила извън двора, че пречи и да го качи на автовоза на улицата. Следвайки дадените му инструкции, жалбоподателят Н. привел в движение автомобила Я. и с него излязъл извън бариерата на ОПП СДВР, като наблизил го чакал М. с автовоза. Незабавно след излизането му от двора на ОПП СДВР жалбоподателят бил забелязан от полицейски патрул, който се прибирал към ОПП СДВР. Така около 13:20 часа служител на длъжност „младши автоконтрольор“ в ОПП СДВР спрял за проверка жалбоподателя на [улица], на няколко метра от бариерата на ОПП СДВР с посока на движение изход, към бул. Д. Ц.. Полицейският служител видял, че жалбоподателят разговаря по мобилния си телефон, без да използва устройството в режим „свободни ръце“. Същият установил самоличността на водача, както и обстоятелството, че автомобилът Я. няма регистрационни табели и не е регистриран в Република България. Водачът обяснил, че му е било разпоредено да изкара автомобила извън двора на ОПП СДВР на собствен ход, за да го качи на намиращия се наблизил автовоз. Въпреки това младши автоконтрольорът Ц. съставил АУАН № 030462/10.07.2023 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, в присъствие на нарушителя и на свидетел-очевидец на нарушението, което се установява от положените от тях подписи. Жалбоподателят не изложил възражения срещу акта, но депозирал такова в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН, в което сочи същите доводи като в жалбата. В акта нарушението било описано като управление на МПС, което е без регистрационни табели и не е регистрирано по надлежния ред. В АУАН било описано и нарушение на чл. 104а от ЗДвП, свързано с използването на мобилния телефон. След постъпването на акта в СДВР, била образувана преписка Вх. № 4332р-59840/2023 г. по описа на 01 РУ СДВР, тъй като било преценено, че жалбоподателят е извършил престъпление по чл. 345, ал. 2, вр. ал. 1 НК. След изпращането на преписката на СРП е постановен отказ за образуване на ДП от 20.10.2023 г. поради липсата на доказателства за извършено престъпление от субективна страна. Но в постановлението за отказ прокурорът от СРП е постановил постановлението и събраните материали по преписката да се изпратят на ОПП СДВР за преценка за издаване на НП и санкциониране на водача за нарушението на чл. 140, ал. 1 ЗДвП /описано в АУАН/. Въз основа на АУАН № 030462/10.07.2023 г. и постановление за отказ за образуване на ДП от 20.10.2023 г., на 31.10.2023 г. било издадено атакуваното наказателно

постановление от началник група към отдел „Пътна полиция” при СДВР. В НП на основание чл. 53 от ЗАНН наказващият орган е наложил на жалбоподателя Н. административни наказания "глоба" в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца по чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. В НП нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП е описано по идентичен начин като в акта. В това НП не е наложено наказание за нарушението по чл. 104а ЗДвП, описано в акта. Върху Наказателното постановление като дата на връчването му на жалбоподателя, е отбелязана 24.11.2023г. Жалбата срещу НП е депозирана в ОПП СДВР на 08.12.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът е извел следните правни изводи: Съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентните за това административни органи, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, при съблюдаване на процесуалните правила, но приел, че е налице нарушение на материалния закон.

Приел за неверни твърденията за едновременно наличие на административно и административно-наказателно производство спрямо лицето за едно и също деяние. В този смисъл по никакъв начин не възприел тезата за нарушени права на жалбоподателя и предпоставки за прекратяване на административнонаказателното производство.

Съдът приел, че нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП е лаконично описано, но е достатъчно конкретизирано по отношение на време, място, начин на извършване и самоличност на наказаното лице, поради което не са налице нарушения на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

В АУАН и НП ясно било посочено конкретното място, където е извършена проверката на жалбоподателя. По делото не е спорно, че жалбоподателят е управлявал автомобила, който е бил без поставени регистрационни табели и без надлежна регистрация. Именно от така посоченото място на нарушението / [улица] с посока на движението към бул. Д. Ц. съдът извел, че се касае за автомобил, напускащ двора на ОПП СДВР. Причините за това установил от обясненията на жалбоподателя и показанията на свидетеля М., които съдът кредитирал. Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал.1, изр. 1 от ЗДвП, „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.“ В чл. 143, ал. 1 от ЗДвП е постановено, че всяко ППС се регистрира на името на неговия собственик по поставения от производителя идентификационен номер на превозното средство. В случая към 10.07.2023 г. процесният автомобил е бил без надлежна регистрация, съответно и без поставени на него регистрационни табели. Съдът направил извод, че на тази дата жалбоподателят е управлявал автомобил без надлежна регистрация /независимо от причината/, поради което от обективна страна е извършил нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

От субективна страна обаче посочил, че следва да се изследват конкретните причини за това действие на жалбоподателя. По делото приел за безспорно установено, че той е осигурил автовоз за извозването на автомобила, който не е могъл да регистрира процесния ден. Поради създадената организация в двора на ОПП СДВР, свързана с осъществявани ремонтни дейности, не е било позволено на автовоза да влезе в двора и там да натовари автомобила. Следователно не е съществувала друга възможност автомобилът да бъде натоварен на автовоза и изкаран от двора на ОПП СДВР, освен

той да се придвижи на собствен ход до паркиралия в непосредствена близост автовоз, управляван от св. М.. Жалбоподателят не е бил допуснат и да остави автомобила на мястото до следващия ден. В контекста на изложеното, съдът взел предвид и изложеното от жалбоподателя, че служител на ОПП СДВР му е разпоредил незабавно да напусне двора на ОПП СДВР с автомобила, независимо че същият не е регистриран, защото пречел на останалите. В случая жалбоподателят се е съобразил с даденото му устно нареждане от полицейски орган, съгласно задължението му по ЗМВР, като е недопустимо въз основа на това да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност. Така мотивиран, съдът приел, че създадената организация в ОПП СДВР при регистрацията на автомобили, когато не се позволява на автовозите да влязат до пункта за регистрация, създава условия за нарушаване на правилото на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. В тези случаи водачите са принудени да управляват нерегистрирано МПС на кратко разстояние, за да го разтоварят или натоварят на автовоза. Приел, че така описаното поведение не разкрива признаците на административно нарушение, тъй като липсва умисъл в действията на водачите, принудени от служителите на ОПП СДВР да нарушават закона. В случая не се установявало виновно извършване на деянието от страна на жалбоподателя, което изключвало и отговорността му за извършеното от обективна страна нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Следователно са налице основанията за отмяна на обжалваното НП. Приел още, че дори да се приеме от формална страна, че жалбоподателят е извършил нарушението умишлено, като е съзнавал обществената му опасност и е целял именно управлението на МПС въпреки липсата на надлежна регистрация, то биха били налице основанията по чл. 28 ЗАНН.

Настоящият състав на АССГ намира решението за валидно, допустимо и правилно. Мотивите се споделят от настоящия състав, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Не се споделят възразенията, изложени в касационната жалба. В същата се твърди, че решението почива на грешно установена фактическа обстановка и пренебрегване на доказателствен материал. Сочи се, че регистрацията на автомобила е заявена на следваща дата след тази на проверката, а именно – 11.07.2023г., при установено нарушение на 10.07.2023г. Доказателства за това не бяха открити в делото на СРС, а и не са представени към настоящото производство. Напротив, дори и от разпита на актосъставителя, проведен в качеството му на свидетел пред първата инстанция се потвърждава фактическата обстановка, свързка с това, че на изхода на паркинга на ОПП СДВР е установено нарушението – управление на МПС, което не е регистрирано, както и извършвани строително-монтажни дейности на същия.

Следва да бъде отбелязано, че именно тази фактическа обстановка е възприел и районния съдия, от което е извел, че са налице доказателства за съставомерност на деянието по чл. 140 , ал.1 от ЗДвП. Съдът обаче правилно е възприел липса на доказване на умисъл при извършване на деянието, което е било провокирано от обективни обстоятелства и устно указание на полицейски служител. Доказана съдът приема и тезата, че повиканият автовоз не е допуснат на територията на паркинга, поради което водачът е поставен в невъзможност да е наруши визираната норма, като придвижи автомобила до автовоз, който е извън територията на ОПП-СДВР.

Установеното в АУАН нарушение за използване на телефон по време на движение не е санкционирано и не е предмет на НП и съдебното решение.

По изложените съображения, съдът приема жалбата за неоснователна и намира, че

следва да остави решението на СРС в сила.

При този изход на спора, в полза на ответника по касация са дължими претендираните и доказани разноси в размер от 400 / четиристотин/ лева, договорен адвокатски хонорар.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1 и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3773/20.08.2024г. на СРС.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати в полза на И. Ц. Н. сумата от 400 / четиристотин/ лева, представляваща сторените по делото разноси.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ